

[Rager.]

Det vil da ses, at det svarer for disse Mennesker til en ekstra Skattebyrde paa 5—6 pCt. Se, dette giver efter min Mening i Virkeligheden en Skatteborger noget at tale om; thi for Skatteborgernes Vedkommende ved vi, at en mindre Forhøjelse, selv en Brøkdæl af en Procent, vækker meget ofte stærkt Furor, men vi staa her overfor Folk, der alene til deres Arbejdsløshedsforsikring betaler saa mange Procent.

Men man kunde alligevel efter alt dette svare mig: Ja, det er udmærket, vi har heller intet imod, at en Del af Murerne, hvis Aarsindtægt er lavere, faar deres Arbejdsløshedsunderstøttelse, men vi holder stadig paa, at det offentlige burde ikke give det til dem, der har 4 000 Kr. eller mere i gennemsnitlig Aarsindtægt.

Jeg vil dertil svare, at en saadan Modbemærkning kun kan fremsættes, naar man ikke tilstrækkeligt har overvejet det Grundlag, hvorpaa hele dette Lovkompleks hviler; thi Forholdet er det, at den Murer, der naar op paa en høj Aarsindtægt, kun naar derop, fordi han normalt vil være beskæftiget det meste af Aaret.

Lad os f. Eks. tænke os, at denne Mand hvert 5te Aar paa Grund af en meget streng Vinter faar Arbejdsløshedsunderstøttelse, lad os endda regne i 70 Dage, at han altsaa i Løbet af de 5 Aar i eet Aar faar 3 Kr. om Dagen i 70 Dage. Saa har han oppebaaret 210 Kr. i Understøttelse, ja vel, men han har i de 5 Aar betalt Kontingent med 415 Kr. Som man vil se, har han overhovedet ikke nydt godt af Statens og Kommunens Tilskud, han har tværtimod bidraget til at holde Arbejdsløshedsunderstøttelsen i Gang til Fordel for sine daarligere stillede Kolleger ude i Provinsen.

Det hele hviler jo paa et Forsikringsgrundlag; af sine relativt store Indtægter — relativt, thi Indtægterne maa jo andre Steder ligge meget lavt for at bringe Gennemsnittet saa langt ned — bidrager han til at sikre sig selv under visse Omstændigheder, men det er for saa vidt for ham en dyrekøbt Forsikring, og jeg tror ikke, at man indenfor Skatteborgerne vilde finde den samme Solidaritet, som man finder indenfor Fagforeningsmedlemmerne, som her har sluttet sig sammen og i Flok bærer den Byrde, som er lagt paa dem gennem Arbejdsløshedsforsikringen.

Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger — og ret indgaaende Bemærkninger — overfor denne Artikel i „Skatteborgeren“, dette Blad, der jo plejer af vore Udtalelser at plukke ud netop det, det har

Brug for. Det vil være interessant at se, om det har Brug for denne Redegørelse, og hvilke redaktionelle Bemærkninger der vil følge med for at klare Spørgsmaalet, om den omtalte Artikel har været tendentiøs, eller om den har tilsigtet saglig Oplysning.

Et førende Hovedstadsblad har hilst Behandlingen her i Dag velkommen med en ledende Artikel, hvori det hedder, at endog Arbejdsgiverne betaler en Del af Understøttelsen til Arbejdsløshedsforsikringen. Dette er forkert, og det er ganske karakteristisk, at et ledende Hovedstadsblad, der tager Spørgsmaalet op til Behandling, begaar en Fejl her. Saaledes som Loven er i Øjeblikket, betaler Arbejdsgiverne kun til Arbejdsløshedsfonden og bidrager derigennem til de faa Krisekasser, der er oprettet, samt til forskellige andre, ganske vist i Forbindelse med Arbejdsløsheden staaende, Ting, men ikke til Understøttelse. De betaler ganske vist til Krisekasserne, ja vel, men netop dette mener man jo i Artiklen, saa vidt jeg forstaa, man ogsaa i Fremtiden skulde gøre. Altsaa igen en af disse Artikler, hvor Tendensen skal følges, selv om det skal ske paa Kendsgerningernes Bekostning.

Jeg havde i Fjor Lejlighed til at gøre nogle Bemærkninger om Hjelpekassernes Administration og fandt Anledning til at udtale en Anerkendelse af den billige Maade, hvorpaa de administreredes. Jeg vil gerne i Dag pege paa den overordentlig ædruelige Maade, hvorpaa Arbejdsløsheds-kasserne under Tilsyn af Arbejdsdirektøren arbejder. I de bedre Aar kunde Kasserne jo fristes til at nedsætte deres Kontingent for at lette deres Medlemmer for noget af Byrden. Dette sker imidlertid ikke, og det er igen Bevis paa, at der er en mere vidtskuende Ledelse af disse Kasser, end maaske de fleste vilde vente.

Forholdet er i Virkeligheden det, at de allerfleste af Kasserne nu er blevet gældfri. Jeg kan saaledes nævne, at en Række af Kasserne, som i Fjor havde en Gæld, har faaet denne afskaffet i Mellemtiden, og en Kasse som Landarbejdernes, der endnu i Fjor havde en Gæld paa 160 000 Kr., har nu oparbejdet en Formue paa 115 000 Kr. Af andre Kasser, der har staaet daarligt, er der f. Eks. Træindustriarbejdernes Kasse; dens Gæld er gaaet ned fra 365 000 Kr. til 145 000 Kr. I det hele taget er Forholdet det, at Gældsposterne for de allerfleste Kassers Vedkommende er faldet bort, saaledes at Kasserne, hvis der kommer en daarlig Arbejdsperiode, maa siges at staa godt rustede.